

οπτική της ανάλυσης και της ερμηνείας που αναφέραμε, παρήγαγε εξαιρετικής ποιότητας και βάθους κείμενα στα καθ' ημάς και όχι μόνο (όπως π.χ. μερικά του Χρήστου Καρούζου) δεν προώθησε όμως τον μουσειολογικό τομέα, ούτε μπόρεσε να συναρτήσει την ιστορία της τέχνης, έστω, με τις διεπιστημονικές ζυμώσεις και αναζητήσεις που στο μεταξύ αναπτύσσονταν, ούτε να συναρτήσει τον υλικό πολιτισμό του παρελθόντος με την αρχαία γραμματεία. Όλα αυτά φαίνεται να είναι δουλειές του μέλλοντος και η εκθεσιακή πρακτική των θεματικών ενότητων φαίνεται ότι θα μπορούσε να συμβάλει σε μία ενοποιητική μέθοδο για τη μελέτη του παρελθόντος.

ΥΠΟΣΗΜΕΙΩΣΕΙΣ

Λεπτομέρειες για το περιεχόμενο της επανέκθεσης και αναλυτικότερη παρουσίαση της μεθοδολογίας των θεματικών ενότητων στο περ. *Αρχαιολογία*,

τεύχ. Μαρτίου.

1. Μονογραφία για το έργο του Πάτροκλου Καραντινού, Α.Γιακουμακάτος, *Στοιχεία για τη νεότερη ελληνική αρχιτεκτονική. Πάτροκλος Καραντινός*, ΜΙΕΤ, 2003.
2. Το σύνολο σχεδόν της αρθρογραφίας του πρόλαβε να το περιλάβει στο Σ.Α. Παπαδόπουλος, *Ανθρωπολογικά. Μουσειολογικά*, Πολιτιστικό Ίδρυμα Πειραιώς, 2003. Βλ. Επίσης *Καθημερινή* 15-8-04.
3. βλ. κυρίως D.L. Clark, *Analytical Archaeology*, Methuen, 1971.
4. Δ.Β. Γραμμένος, *Το αρχαιολογικό Μουσείο της Θεσσαλονίκης*, έκδοση Ιδρύματος Λάτση, 2004 και στο τεύχος Μαρτίου 2007 του περ. *Αρχαιολογία*.
5. Π.χ. το πολύ πρόσφατα μεταφρασμένο στα ελληνικά P. Bourdieu, *Η αίσθηση της πρακτικής*, Αλεξάνδρεια, Αθήνα 2006.
6. Τάκης Γραμμένος, *Αναδρομή*, University Studio Press, 104 κ.εξ.

ΕΠΙΣΤΟΛΗ

Αγαπητέ μου Χρήστο [Χατζηιωσήφ],
σ' ευχαριστώ και από δω για όσα έγγραψες στο προηγούμενο τεύχος των *Σύγχρονων Θεμάτων* για την *Ελληνική Οικονομική Ιστορία, 18⁻¹⁹ αι.*, δεν θα επωφεληθώ όμως από τα εναύσματα που προσφέρεις για μια περαιτέρω συζήτηση: ό,τι θα είχα να πω, το έχω ήδη διατυπώσει στο εισαγωγικό μου κεφάλαιο. Θα αναφερθώ σε μια μόνο από τις παρατηρήσεις σου: θεωρείς ότι ο προσδιορισμός «ελληνική» οικονομική ιστορία οφείλεται μάλλον στη βούληση του εκδότη. Σε βεβαιώνω ότι οφείλεται αποκλειστικά και μόνο σε μένα για τους λόγους που, επαρκώς ή ανεπαρκώς, προσπάθησα να εξηγήσω. Γιατί όμως αφήνεις να εννοηθεί ως περίπου δεδομένο ότι θα αποδεχόμουν έναν επιθετικό προσδιορισμό με το νόημα του οποίου δεν θα είμουν σύμφωνος και γιατί προεξοφλείς ότι ο εκδότης θα θεωρούσε ως πιθανό να μου επιβάλει κάτι που ο ίδιος δεν θα αποδεχόμουν;

Με φιλικούς χαιρετισμούς
Σπ. Ι. Ασδραχάς
Αθήνα 10.3.07